

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5681/2568

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาย ม.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 279, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 176, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.อ. มาตรา 140

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งมีใช้ภริยาตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยมีอาวุธปืนตาม ป.อ. มาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม) บัญญัติให้การมีอาวุธปืนในขณะกระทำความผิด ไม่ว่าจะได้ใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิดหรือไม่ ก็เป็นความผิดอยู่ในตัว เนื่องจากอาวุธปืนเป็นอาวุธอันตรายร้ายแรงทำอันตรายถึงชีวิตได้โดยง่าย กฎหมายจึงป้องปรามมิให้มีการขยายผลการกระทำความผิดไปสู่ความเสียหายที่ร้ายแรงเป็นอันตรายถึงชีวิต ซึ่งการมีอาวุธปืนตามบริบทของกฎหมายดังกล่าวเป็นอาวุธปืนที่พร้อมจะนำมาใช้กระทำความผิด การที่จำเลยนำอาวุธปืนติดตัวไปกระทำความผิด แม้จะมีได้ใช้ในการกระทำความผิด แต่ก็ยังเป็นอาวุธปืนที่อยู่ใกล้ชิดตัว จำเลย และมีเหตุให้ควรเชื่อว่าอยู่ในสภาพพร้อมใช้งานเพราะจำเลยอ้างว่าเพิ่งไปยิงคนมา การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามมาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 279, 317 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 72 และนับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ 295/2566 ของศาลอาญารธนบุรี จำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพและรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์อ้างเป็นเหตุขอให้ปรับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง วรรคสี่ (เดิม), 279 วรรคหนึ่ง วรรคสอง (เดิม) (ที่ถูก ไม่ต้องระบุ วรรคหนึ่ง), 317 วรรคหนึ่ง วรรคสาม (เดิม) (ที่ถูก ไม่ต้องระบุ วรรคหนึ่ง) พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยมีอาวุธปืน กับฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยมีอาวุธปืน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม กับฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่

สามารถชัดเจนได้ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกกระทงละ 6 ปี รวม 2 กระทง ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร จำคุก 5 ปี ฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม โดยมีอาวุธปืน คงจำคุก 25 ปี ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม คงจำคุกกระทงละ 3 ปี รวม 2 กระทง ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร คงจำคุก 2 ปี 6 เดือน ฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุก 3 เดือน รวมจำคุก 33 ปี 9 เดือน นับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ 295/2566 ของศาลอาญาธนบุรี จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ (ที่ถูก (เดิม)) การกระทำตามฟ้องข้อ 1.4 จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง (เดิม), 279 วรรคสอง (เดิม) เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 ปี จำเลยให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 3 ปี เมื่อรวมกับโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เป็นจำคุก 11 ปี 9 เดือน นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เด็กหญิง ก. ผู้เสียหายที่ 1 เป็นบุตรสาวของนาง ก. ผู้เสียหายที่ 2 ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 อายุระหว่าง 13 ถึง 14 ปี พักอาศัยที่บ้านพักทาวนเฮ้าส์ร่วมกับผู้เสียหายที่ 2 ยาย น้าชาย และหลานอีก 2 คน เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2552 ผู้เสียหายที่ 1 พบจำเลยจำเลยขอทำความรู้จักและมอบหมายเลขโทรศัพท์มือถือของตนให้ผู้เสียหายที่ 1 ตอนเย็นของวันดังกล่าว ในวันที่ 6 ตุลาคม 2552 ผู้เสียหายที่ 1 โทรศัพท์ไปหาด้วยเครื่องโทรศัพท์มือถือของตนเวลาเย็น จำเลยโทรศัพท์ชวนผู้เสียหายที่ 1 ไปพบที่ห้องว่างหลังห้องแถวใกล้บ้านพักผู้เสียหายที่ 1 ผู้เสียหายที่ 1 ไปพบจำเลยตามนัด แล้วจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 โดยผู้เสียหายที่ 1 ดันรนชัดเจน ต่อมาวันที่ 11 ตุลาคม 2552 เวลา 23.30 นาฬิกา จำเลยโทรศัพท์แจ้งผู้เสียหายที่ 1 ว่าจะไปพบ เมื่อเวลาล่วงเข้า 1 นาฬิกา ของวันที่ 12 ตุลาคม 2552 จำเลยป็นบ้านที่ผู้เสียหายที่ 1 พักอาศัย ไปอยู่ที่ระเบียงห้องนอนของผู้เสียหายที่ 1 เคาะเรียกให้ผู้เสียหายที่ 1 เปิดประตุมั่งลวดให้ผู้เสียหายที่ 1 เปิดประตูให้จำเลยเข้าไปในห้อง จากนั้นจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 จนสำเร็จความใคร่ แล้วจำเลยกับผู้เสียหายที่ 1 นั่งคุยกัน โดยจำเลยที่ 1 ได้ตั้งอาวุธปืนพกสั้นสีดำไม่ทราบว่าเป็นปืนลูกม่หรือออโตเมติก ไม่ทราบขนาด ออกจากกระเป๋ากางเกงให้ผู้เสียหายที่ 1 ดู จำเลยบอกว่าฟังไปยิงคนมา แล้วจำเลยเก็บอาวุธปืนและปืนลงจากระเบียงห้องไป จากนั้นวันที่ 27 ตุลาคม 2552 เวลา 2 นาฬิกา จำเลยป็นขึ้นบ้านไปกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 อีก หลังจากนั้นจำเลยป็นขึ้นไปหาผู้เสียหายที่ 1 อีกหลายครั้ง แต่ผู้เสียหายที่ 2 ล็อกประตุมั่งลวดทำให้ผู้เสียหายที่ 1 เปิดไม่ได้บ้าง มาเคาะห้องผู้เสียหายที่ 1 จนจำเลยต้องรีบหลบหนีไปบ้าง ในวันที่ 6 พฤศจิกายน

2552 เวลา 20 นาฬิกา ผู้เสียหายที่ 2 สอบถามผู้เสียหายที่ 1 โดยแจ้งว่ามีคนเห็นจำเลยปีนเข้าไปหาผู้เสียหายที่ 1 ทำให้ผู้เสียหายที่ 1 รับกับผู้เสียหายที่ 2 ว่า ถูกจำเลยกระทำความผิดหลายครั้ง ผู้เสียหายที่ 2 พาผู้เสียหายที่ 1 ไปแจ้งความดำเนินคดีจำเลย วันที่ 18 ตุลาคม 2565 เจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยได้ และดำเนินคดีจำเลยเป็นคดีนี้ ระหว่างพิจารณาจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง ซึ่งในคำฟ้องระบุการกระทำของจำเลยวันที่ 12 ตุลาคม 2552 เวลาใกล้ค่ำก่อนเที่ยง โจทก์ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ ฐานกระทำความผิดอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งมีใช้กรณียาตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามโดยมีอาวุธปืน อันเป็นความผิดมีโทษจำคุกตลอดชีวิต โจทก์ได้นำสืบพยานประกอบคำรับสารภาพของจำเลยไว้แล้ว ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามฟ้อง แต่จำเลยให้การรับสารภาพเป็นเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้ คงจำคุกจำเลย รวม 33 ปี 9 เดือน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 เห็นว่า การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม) พิพากษาแก้ให้ยกฟ้องโจทก์เฉพาะคำขอในความผิดฐานดังกล่าว คงลงโทษจำคุกจำเลย 11 ปี 9 เดือน นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีจึงมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานกระทำความผิดอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งมีใช้กรณียาตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามโดยมีอาวุธปืน หรือไม่ โดยโจทก์อ้างว่าจำเลยได้รับสารภาพว่า กระทำความผิดตามฟ้อง จึงไม่มีข้อเท็จจริงว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิด การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ฟังข้อเท็จจริงแล้ววินิจฉัยว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ จึงต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 นั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดหลายบทหลายกระทง ซึ่งมีกระทงความผิดที่มีอัตราโทษสูง ต้องด้วยบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ในชั้นพิจารณา ถ้าจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง ศาลจะพิพากษาโดยไม่สืบพยานหลักฐานต่อไปก็ได้ เว้นแต่คดีที่มีข้อหาในความผิดซึ่งจำเลยรับสารภาพนั้น กฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง" ดังนั้น เมื่อคำฟ้องของโจทก์กล่าวอ้างว่าจำเลยกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม) มีโทษจำคุกตลอดชีวิต จึงต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามมาตรา 176 วรรคหนึ่งดังกล่าว นั่นคือ นอกจากจำเลยจะให้การรับสารภาพตามคำฟ้อง โจทก์ต้องมีการกระการพิสูจน์ด้วยการนำสืบให้ศาลพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง ซึ่งเป็นภาระการพิสูจน์ที่เบากว่ากรณีจำเลยให้การปฏิเสธที่โจทก์มีการกระการพิสูจน์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 ที่ให้ศาลใช้ดุลพินิจวินิจฉัยชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวง อย่าพิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำความผิดจริง และจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น เมื่อมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย ดังนั้น แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพ ศาลก็ยังจะต้องรับฟังการนำสืบของโจทก์ว่ามีพยานหลักฐานให้พอใจว่ามีการกระทำความผิดและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่ ประเด็นพิจารณาของศาลว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่ จึงยังมีอยู่ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 หยิบยกข้อเท็จจริงขึ้นมาพิจารณาว่าจำเลยกระทำความผิดในฐานนี้หรือไม่ จึงชอบจะกระทำได้ เพราะเป็นปัญหาที่ต้องยกขึ้นมาพิจารณาในศาลชั้นต้น ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง หาใช่ข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบใน

ศาลล่าง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ไม่ ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องพิจารณาตามฎีกาของโจทก์ต่อไปว่า จำเลยได้กระทำชำเรา ผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งไม่ใช่ภริยาตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามโดยมีอาวุธปืนหรือไม่ ข้อเท็จจริงตามทางนำสืบของโจทก์ที่มีผู้เสียหายที่ 1 เบิกความว่า ในการกระทำความผิดจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 ในวันที่ 12 ตุลาคม 2552 จำเลย "มีอาวุธปืนสั้นไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นสีอะไร แต่น่าจะเป็นสีดำ นำออกมาวางบริเวณหลังตู้เสื้อผ้า จำเลยไม่ถึงกับนำอาวุธปืนดังกล่าวมาจี้เข้าพเจ้า" คำเบิกความดังกล่าวคลาดเคลื่อนจากคำให้การของผู้เสียหายที่ 1 ในชั้นสอบสวน เพราะคำให้การของผู้เสียหายที่ 1 ในชั้นสอบสวน ให้การว่า เมื่อจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 เสร็จแล้ว "หลังจากนั้นก็นั่งคุยกัน นาย ป. (หมายถึงจำเลย) ได้ดึงอาวุธปืนพกสั้น สีดำ ไม่ทราบว่าเป็นลูกไม่หรือออโต้ ไม่ทราบขนาด ออกมาจากกระเป๋ากางเกง มาอวดให้ข้าพเจ้าดู บอกว่าเพิ่งไปยิงคนมา แล้วก็เก็บใส่กระเป๋า รีบป็นลงจากระเบียงห้องไป" แม้คำเบิกความในชั้นพิจารณากับคำให้การชั้นสอบสวนของผู้เสียหายที่ 1 จะต่างกัน แต่ก็เนื่องจากผู้เสียหายที่ 1 ให้การในวันที่ 9 พฤศจิกายน 2552 หลังจากเหตุการณ์จำเลยป็นห้องเพื่อจะเข้าไปชำเราผู้เสียหายที่ 1 ในวันที่ 12 ตุลาคม 2552 ยังไม่ถึงเดือน ส่วนวันที่ผู้เสียหายที่ 1 เบิกความต่อศาล คือวันที่ 4 กรกฎาคม 2566 เป็นเวลาห่างจากวันเกิดเหตุดังกล่าวถึง 13 ปีเศษ ข้อความที่เบิกความและให้การจึงแตกต่างกันไปบ้าง แต่เป็นความแตกต่างในพลความ หากกระทบข้อเท็จจริงในคดีนี้ไม่ เพราะต่างก็ได้ความหมายเหมือนกันว่า จำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 โดยมีอาวุธปืนติดตัวไปด้วย และจำเลยไม่ได้ใช้อาวุธปืนดังกล่าวออกข่มขู่เพื่อการชำเราดังคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 ว่า "จำเลยไม่ถึงกับนำอาวุธปืนดังกล่าวมาจี้เข้าพเจ้า" หรือในคำให้การชั้นสอบสวนว่า "นาย ป. (หมายถึงจำเลย) ได้ใช้กำลังบังคับโดยทัບตัวข้าพเจ้า จับแขนกดไว้ไม่ให้ดิ้นหนี แต่ไม่ได้ทุบตีหรือทำร้ายร่างกายอย่างอื่นแต่อย่างใด ข้าพเจ้าไม่ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจแต่อย่างใด และในการบังคับข่มขืนแต่ละครั้งไม่ได้ใช้อาวุธปืน ในการขู่ขู่หรือแสดงแต่อย่างใด แต่ในวันที่ 12 ตุลาคม 2552 หลังจากถูกบังคับข่มขืนแล้ว นาย ป. ได้นำอาวุธปืนที่พกมา มาอวดข้าพเจ้า" จากทางนำสืบของโจทก์ดังกล่าว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 โดยจำเลยมีอาวุธปืนไปในการกระทำความผิดดังกล่าวด้วย ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัยว่า จำเลยมิได้ใช้อาวุธปืนในการกระทำชำเราผู้เสียหาย จึงไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม) ยกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานนี้ โจทก์ฎีกาว่า จำเลยมีความผิดตามมาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม) กรณีจึงมีปัญหาวินิจฉัยว่า จำเลยมีความผิดตามมาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม) หรือไม่ โดยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม) บัญญัติว่า "ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสาม...ได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต" บทบัญญัติของมาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม) บัญญัติให้การมีอาวุธปืนในขณะที่กระทำความผิด ไม่ว่าจะได้อาวุธปืนในการกระทำความผิดหรือไม่ ก็เป็นความผิดอยู่ในตัว เนื่องจากอาวุธปืนเป็นอาวุธอันตรายร้ายแรง ทำอันตรายถึงชีวิตได้โดยง่ายเพียงปลายนิ้วกระดิกของผู้กระทำความผิด กฎหมายจึงป้องปรามมิให้มีการขยายผลการกระทำความผิดไปสู่ความเสียหายที่ร้ายแรงเป็นอันตรายถึงชีวิต บทบัญญัติเช่นนี้ กฎหมายบัญญัติป้องปรามการกระทำความผิดไว้ในหลายบทมาตรา เช่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 140 วรรคสาม มาตรา 190 วรรคสาม มาตรา 191 วรรคสาม มาตรา 340 วรรคสอง เป็นต้น แต่การมีอาวุธปืนตามบริบทของกฎหมายดังกล่าว เป็นอาวุธปืนที่พร้อมจะนำมาใช้กระทำความผิด ดัง

คำพิพากษาของศาลฎีกาที่ 1154/2468 คำพิพากษาของศาลฎีกาที่ 692/2561 เป็นต้น การที่จำเลยนำอาวุธปืนติดตัวไปกระทำความผิด แม้จะมีได้ใช้ในการกระทำความผิด แต่ก็ยังเป็นอาวุธปืนที่อยู่ใกล้ชิดตัวจำเลย และมีเหตุให้ควรเชื่อว่าอยู่ในสภาพพร้อมใช้งานเพราะจำเลยอ้างว่า เพิ่งไปยิงคนมา เมื่ออาวุธปืนที่อยู่ในสภาพพร้อมใช้อยู่ในลักษณะพร้อมจะนำมาใช้เพื่อสร้างความเสียหายที่รุนแรงยิ่งยวดตามมาได้ การกระทำของจำเลยตามทางนำสืบของโจทก์ ประกอบคำรับสารภาพของจำเลย เป็นที่พอใจแล้วว่ามีกระทำความผิดตามมาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม) และจำเลยเป็นผู้กระทำความผิด ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งมีใช้ภริยาตนโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามโดยมีอาวุธปืน จึงไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่ (เดิม) ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งมีใช้ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามโดยมีอาวุธปืน ส่วนโทษให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7

องค์คณะ

นพพร โพธิ์รังสิยากร · จุฑามาศ วงศ์ศิวัชวิลาส · ประคอง เตกฉัตร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5681/2568>